

Sygn. akt XVII AmE 180/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekr. sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) z siedzibą w E. (Republika Federalna Niemiec)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania (...) z siedzibą w E. (Republika Federalna Niemiec) od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8 kwietnia 2020 roku, Nr(...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od (...) z siedzibą w E. (Republika Federalna Niemiec) na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 180/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 8 kwietnia 2020 r., numer (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60 poz. 387, z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej, określił: (...) w (...) (NIP: (...)) - dalej „Przedsiębiorca”, opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 13 kwietnia 2015 r. na kwotę 1000 000 zł (słownie: jeden milion złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód (...) z siedzibą w (...) (Republika Federalna Niemiec) zaskarżając ją w całości.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie:

1) art. 34 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm. w brzmieniu obowiązującym w 2015 r., „Prawo energetyczne”) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w świetle powyższej normy dopuszczalne jest dwukrotne obciążenie koncesjonariusza opłatą roczną z tytułu prowadzonej tej samej działalności koncesjonowanej, podczas gdy zarówno językowa, jak i funkcjonalna wykładnia przepisów prowadzi do wniosku, iż z uwagi na coroczny charakter przedmiotowej opłaty może być ona wnoszona tylko raz w roku;

2) art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 672 ze zm., „Usdg”) przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że opłata, o której mowa w art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego („opłata koncesyjna”), należna jest z tytułu udzielenia przedsiębiorcy koncesji (wydania decyzji), podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. przepisów prowadzi do wniosku, iż z tytułu udzielenia koncesji przedsiębiorca wnosi opłatę skarbową, za ekwiwalent opłaty koncesyjnej należy zaś uważać umożliwienie przedsiębiorcy prowadzenie w danym roku danej działalności koncesjonowanej oraz uzyskiwania z tego tytułu przychodów;

3) § 4 ust. 3 w zw. z § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, „Rozporządzenie”) przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepisy dopuszczają możliwość nałożenia ponownej opłaty rocznej z tytułu posiadanej koncesji w sytuacji, w której w ciągu danego roku przedsiębiorca zapłacił już opłatę koncesyjną w związku z prowadzeniem danego rodzaju działalności koncesjonowanej, podczas gdy z literalnej treści ww. przepisów wynika, iż dotyczą one wyłącznie pierwszej opłaty, a więc jeżeli jakakolwiek opłata w danym roku została już wniesiona, to powyższe przepisy nie znajdują zastosowania;

4) art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256, „Kpa”) w zw. z art. 34 ust. 1 Prawa energetycznego oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia przez odstąpienie przez Prezesa URE bez uzasadnionej przyczyny od utrwalonej praktyki nieorzekania o obowiązku wnoszenia drugiej w trakcie danego roku opłaty koncesyjnej w związku z uzyskaniem przez koncesjonariusza nowej koncesji, w sytuacji, w której za ten sam rok uiszczył on już opłatę koncesyjną w związku z posiadaniem dotychczasowej koncesji;

5) art. 2, art. 87 ust. 1, art. 92 ust. 1, art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji RP, art. 6 Kpa w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia oraz art. 34 ust. 1 i ust. 3 Prawa energetycznego przez zastosowanie rozszerzającej i sprzecznej z treścią delegacji ustawowej interpretacji przepisów aktu wykonawczego, która doprowadziła do sytuacji, w której treść normy określającej opłatę koncesyjną, czyli daninę publiczną, została wyinterpretowana z przepisów Rozporządzenia, podczas gdy obowiązek świadczenia daniny o charakterze publicznoprawnym może wynikać wyłącznie z ustawy; w związku z powyższym doszło również do naruszenia zasady hierarchiczności źródeł prawa, albowiem przy wykładni normy określającej obowiązek daninowy, Prezes URE nadrzędne znaczenie nadał przepisom Rozporządzenia, nie zaś ustawy.

W związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Ponadto wniósł o:

1) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu ze wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżoną decyzją oraz postępowania poprzedzającego to postępowanie, na okoliczności wskazane w uzasadnieniu odwołania, w szczególności na okoliczność bezpodstawności stwierdzenia obowiązku zapłaty opłaty koncesyjnej,

2) na podstawie art. 235¹ Kpc w zw. z art. 248 Kpc wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia: (1) historycznie pierwszego, zanonimizowanego, wezwania koncesjonariusza lub (2) historycznie pierwszej,

zanonimizowanej, decyzji administracyjnej, w których (kolejno) wezwano do wykonania obowiązku lub orzeczono o obowiązku wniesienia drugiej w trakcie danego roku kalendarzowego opłaty koncesyjnej w związku z uzyskaniem przez koncesjonariusza nowej koncesji, w sytuacji, w której za ten sam rok uiszczył on już opłatę koncesyjną w związku z posiadaniem dotychczasowej koncesji - i przeprowadzenie z takiego dokumentu dowodu na fakt, że: (1) według stanu na dzień złożenia przez powoda wniosku o udzielenie nowej koncesji na obrót energią elektryczną, tj. 23 lutego 2015 r., istniała (i) utrwalona praktyka Prezesa URE niestosowania § 4 ust. 3 Rozporządzenia w stanach faktycznych takich jak w niniejszej sprawie oraz (ii) utrwalona praktyka Prezesa URE nieorzekania o obowiązku wnoszenia drugiej w trakcie danego roku opłaty koncesyjnej w związku z uzyskaniem przez koncesjonariusza nowej koncesji, w sytuacji gdy za ten sam rok uiszczył on już opłatę koncesyjną w związku z posiadaniem dotychczasowej koncesji dotyczącej tego samego rodzaju działalności koncesjonowanej, (2) ustalenia, od kiedy Prezes URE odstąpił od dotychczasowej praktyki i rozpoczął nową praktykę orzekania, zgodnie z którą pomimo jednokrotnego uiszczenia opłaty koncesyjnej za dany rok z tytułu prowadzenia danej działalności koncesjonowanej, w związku z kontynuowaniem działalności na podstawie nowej koncesji przedsiębiorcy naliczana była druga w trakcie roku opłata koncesyjna, (3) zmiana utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw nastąpiła bez uzasadnionej przyczyny.

Ponadto wniósł o:

- 1) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
- 2) rozpoznanie sprawy na rozprawie, także pod nieobecność powoda.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- oddalenie odwołania,
- oddalenie wniosków dowodowych powoda jako nie mających znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Powód w piśmie przygotowawczym z dnia 30 grudnia 2020 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes URE decyzją nr (...) decyzją z dnia 19 maja 2005 r., udzielił Przedsiębiorcy: (...) z siedzibą w E. (obecnie: (...)) z siedzibą w E.) koncesji na obrót energią elektryczną na okres od dnia 25 maja 2005 roku do dnia 25 maja 2015 roku. Przedmiot i zakres działalności został określony jako działalność gospodarcza polegająca obrotie energią elektryczną na potrzeby odbiorców znajdujących się na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. /k. 17-24, 26-28 akt adm./

W dniu 23 lutego 2015 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną. /k. 29-35 akt adm./

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją nr (...) z dnia 13 kwietnia 2015 r., udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną na okres od dnia 26 maja 2015 roku do dnia 26 maja 2025 roku. /k. 36, 37-39 akt adm./

Opłata koncesyjna z tytułu udzielenia powyższej koncesji na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki nie została przez Przedsiębiorcę uiszczona w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji, tj. do dnia do dnia 13 maja 2015 r. /bezsporne/

Przedsiębiorca w 2014 r., tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty koncesyjnej. /k. 41 akt adm./

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 6 grudnia 2019 r., wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania - opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. /k. 1 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca pismem z dnia 9 stycznia 2020 r. przedstawił negatywne stanowisko dot. żądania uiszczenia ww. opłaty. Zwrócił się także o wskazanie podstawy prawnej oraz źródła obowiązku zapłaty kwoty 1000 000 zł wraz z odsetkami za zwłokę, jak również podstawy prawnej nakładającej na Przedsiębiorcę obowiązek nadesłania formularza opłaty koncesyjnej. Zdaniem Przedsiębiorcy stosowny formularz został złożony i w dniu 13 marca 2015 r. uregulowano opłatę. /k. 2-5 akt adm./

Prezes URE pismem z dnia 14 stycznia 2020 r. przedstawił stanowisko i udzielił wyjaśnień Przedsiębiorcy w żądanym zakresie. /k. 6 akt adm./

Pismem z dnia 29 stycznia 2020 r. Przedsiębiorca podtrzymał negatywne stanowisko w sprawie. Zdaniem Przedsiębiorcy coroczna opłata wnoszona przez przedsiębiorstwa energetyczne związana jest z danym rodzajem działalności i o ile nie doszło do podjęcia nowego rodzaju działalności objętej koncesją, to brak jest podstaw do żądanie więcej niż jednej opłaty rocznej w danym roku. Zdaniem Przedsiębiorcy z samego tytułu wydania nowej koncesji, z która nie wiąże się zmiana (rozszerzenie) w zakresie wykonywanej dotychczas działalności koncesjonowanej, należna jest wyłącznie opłata skarbową, która została przez Przedsiębiorcę uiszczona. Zdaniem Przedsiębiorcy brak jest także podstaw do składania kolejnego formularza. /k. 8-9 akt adm./

W związku z powyższym, Pismem z dnia 11 lutego 2020 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej: „Prezesem URE” lub „organem”) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną, udzielonej decyzją Prezesa URE nr(...) z dnia 13 kwietnia 2015 r., która to opłata nie została przez Przedsiębiorcę wniesiona w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 13 kwietnia 2015 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną. Dodatkowo Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. /k. 12-13 akt adm./

W odpowiedzi na zawiadomienie Przedsiębiorca pismem z dnia 3 marca 2020 r. podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko. /k. 42 – 44 akt adm./

W dniu 8 kwietnia 2020 r. Prezes URE wydał decyzję numer (...) /k. 46-49 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2022 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia informacji w trybie art. 248 k.p.c. wskazanych w pkt V.2 odwołania, na okoliczności w nim wskazane. Wskazane przez powoda informacje są nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zaznaczyć tu przede wszystkim należy, że rozstrzygnięcie wydane względem innego podmiotu przy innym stanie

faktycznym, nie jest istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Należy też dodać, że powód nie wykazał w żaden sposób, aby podjął wcześniej działania mające na celu poczynienie ustaleń w przedmiotowym zakresie, a tym samym przerzucenie obowiązku czynienia ustaleń wskazanych w pkt V2 odwołania – w trybie art. 248 k.p.c. na Sąd, nie mogło spotkać się z uznaniem Sądu.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2019 r., poz. 755 ze zm., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r.) przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty jego działalności.

Rada Ministrów, w myśl delegacji zawartej w ust. 3 wskazanego wyżej przepisu, określiła w rozporządzeniu z 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wysokość oraz zasady wnoszenia i obliczania opłaty (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387).

Stosownie do § 1 ust. 1 ww. Rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat, z zastrzeżeniem § 2. Współczynniki opłat, o których mowa w ust. 1, określone zostały w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

Dalej wskazać należy, iż z treści §4 ust. 1 Rozporządzenia wynika, że opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. W treści zaś ust. 2 wskazano, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Zgodnie z ust. 3, w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Zasadniczo to przedsiębiorstwo energetyczne oblicza wysokość opłaty - § 3 Rozporządzenia i jest ono obowiązane udokumentować prawidłowość obliczonej opłaty oraz przedstawić Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki dane stanowiące podstawę jej obliczenia, niemniej jednak w razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy oraz w razie niewniesienia opłaty w terminie określonym, to Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty - § 6 Rozporządzenia.

Obowiązek wnoszenia opłat koncesyjnych wyznaczony jest przez sam fakt posiadania ważnej koncesji i obowiązuje do uiszczenia opłaty koncesyjnej, bez względu na faktyczne wykonywanie działalności koncesjonowanej. Dlatego też zasadnie przyjął pozwany, że dla powstania obowiązku wniesienia przedmiotowej opłaty koncesyjnej od koncesji udzielonej w 2015 roku i ustalenia jej wysokości istotna jest wysokość przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym udzielenie przedmiotowej koncesji. Powód twierdził jednak, że nie jest zasadne żądanie opłaty, gdyż opłata za 2015 rok została już uiszczona w dniu 13 marca 2015 roku (k. 43 akt adm.). Stanowisko powoda w powyższym zakresie jest zatem niezasadne.

Prezes URE prawidłowo przyjął, że powód, jako podmiot który uzyskał koncesję w 2015 roku, tj. w dniu 13 kwietnia 2015 r. winien uiścić opłatę w terminie 30 dni od dnia jej udzielenia, tj. do dnia 13 maja 2015 r. Sposób określenia wysokości naliczonej przez pozwanego opłaty jest w ocenie Sądu prawidłowy, gdyż opiera się o wspomnianą wyżej treść § 4 ust. 3 Rozporządzenia oraz z uwzględnieniem treści § 1 i 2 rozporządzenia, tj. w oparciu o przychody z działalności koncesyjnej w 2014 roku, gdyż taka była prowadzona. Dodać należy, że powód pomimo wezwania z dnia 6 grudnia 2019 roku do uiszczenia przedmiotowej opłaty, zignorował ciążący na nim obowiązek. Wynika on zaś z samej treści art. 34 – Prawa energetycznego, albowiem wyraźnie stwierdza, że coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty

jego działalności (opłaty koncesyjne) wnosi przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja. Na podkreślenie wymaga zatem sam fakt udzielenia koncesji. W niniejszej sprawie należy też podkreślić, że koncesja udzielona powodowi w dniu 19 maja 2005 r. wygasła wraz z upływem wskazanego w jej treści okresu jej obowiązywania tj. w dniu 25 maja 2015 r., natomiast powód wystąpił z wnioskiem o udzielenie kolejnej koncesji w dniu 23 lutego 2015 r. Powyższe oznacza, że koncesja z dnia 19 maja 2005 roku wygasła, a powód uniemożliwił pozwanemu przedłużenie okresu jej obowiązywania. Niewątpliwie powód nie skorzystał z możliwości złożenia wniosku o przedłużenie koncesji z dnia 19 maja 2005 roku w trybie art. 39 ustawy – Prawo energetyczne, z zachowaniem terminu wskazanego w treści powołanego przepisu, tj. nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Należy też dalej wskazać, że w niniejszej sprawie nie zachodzi kontynuacja działalności koncesjonowanej, do której powód nabył prawo wraz z wydaniem decyzji koncesyjnej z dnia 19 maja 2005 r. Koncesja z dnia 13 kwietnia 2015 r. jest nową koncesją wydaną na wniosek, a ponadto nie zachodzi ścisła tożsamość w zakresie uregulowania działalności koncesyjnej w stosunku do poprzedniej koncesji z dnia 19 maja 2005 roku. W nowej koncesji z dnia 13 kwietnia 2015 roku w sposób odmienny uregulowano: warunki ogólne (punkt 2.1 koncesji), szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców (punkt 2.2 koncesji), jak również punkt 2.4 dotyczący sprawozdawczości i udzielania informacji – określony obecnie jako „Udzielanie informacji”. Wobec tego uzyskanie nowej koncesji było konieczne do dalszego prowadzenia działalności koncesyjnej, a w związku z tym powód winien był uiścić pierwszą opłatę koncesyjną płatną w terminie 30 dni po uzyskaniu koncesji na wniosek, czego jednak nie uczynił. Z tych wszystkich względów mylnie powód przyjął, że interpretacja dokonana przez Prezesa URE skutkuje faktycznie dwukrotnym obciążeniem przedsiębiorcy z tego samego tytułu oraz, że w niniejszej sprawie zachodzi tożsamość pomiędzy uiszczoną przez skarżącego opłatą z tytułu koncesji w dniu 13 marca 2015 r. - uiszczoną za koncesję OPC, nr (...) a żadaną przez Prezesa URE opłatą. Należy tu bowiem podkreślić, że uiszczona przez powoda opłata w wysokości 1.000.000,00 zł w dniu 13 marca 2015 roku (k. 43 akt adm.) dotyczyła innej koncesji. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie wyroku z dnia 26 czerwca 2019 roku w sprawie o sygn. akt VII AGa 2250/18, że: „Różnicowanie wyzwań administracyjnych, wiążących się z rozpoznaniem wniosku o udzielenie nowej koncesji i przedłużenie dotychczasowej, uzasadnia różnicowanie kosztów opłat koncesyjnych ponoszonych przez przedsiębiorców, którzy wstąpili z takimi wnioskami.” W odniesieniu do podnoszonych przez powoda wątpliwości konstytucyjnych w niniejszej sprawie, należy podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego wyrażony w powołanym wyżej wyroku, zgodnie z którym: „ (...) za źródło obowiązku uiszczenia przedmiotowej opłaty należy uznać art. 34 ust. 1 Pe, a z przedstawionych już względów, nie ma podstaw by utrzymywać, iż z treści rozporządzenia wynika, iż dokonuje ono niedopuszczalnej ingerencji w charakter tej daniny.” W związku z tym uzasadnione było obliczenie przedmiotowej opłaty koncesyjnej z urzędu z tytułu z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót energią elektryczną udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 13 kwietnia 2015 r. wskazanej w sentencji zaskarżonej decyzji.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 8 k.p.a. Postępowanie niniejsze tj, z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego, a zatem zarzuty natury procesowej, zasadniczo nie mogą skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako niezasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne pozwanemu jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska